

Meseország A

Az 1825-ös esztendő augusztus havában történt... Egy fiatal, bátor mérnök magasszerű csizmát húzott. Fejébe nyomta vadászkalapját és fáklyát gyújtva, belebújt abba a szűk nyílásba, amely Magyarország északi részén, Aggtelek községtől nem messze, egy sziklafal meredek tövében tátongott. A hátán zsákokat cipelt, a zsákban fáklyákat. Arra vállalkozott, amire előtte még senki: végigjárja azt a barlangot, amelyről annyi monda regél, amelyben állítólag az ördögök laknak, s amelyet már elődei csaknem két kilométer mélységig feltártak.

Vass Imre — így hívták e bátor embert — imbolygó fáklyái világánál egyre beljebb jutott a sötét alvilágba. Titokzatos föld alatti folyók hátára csónakot cipelt. Ebbe belerakta élelmét, fáklyáit, s maga is beleült. Nem kellett eveznie. A víz vitte, hosszú mérföldek föld alatti útjain, a kifürkészhetetlen, ember sosem látta, döbbenetesen nagy, sötét birodalom ismeretlen mélyén.

Öt napig tartott Vass Imre útja. Útjáról könyvet írt, s ebben az aggteleki »Baradla« első térképét is közzétette.

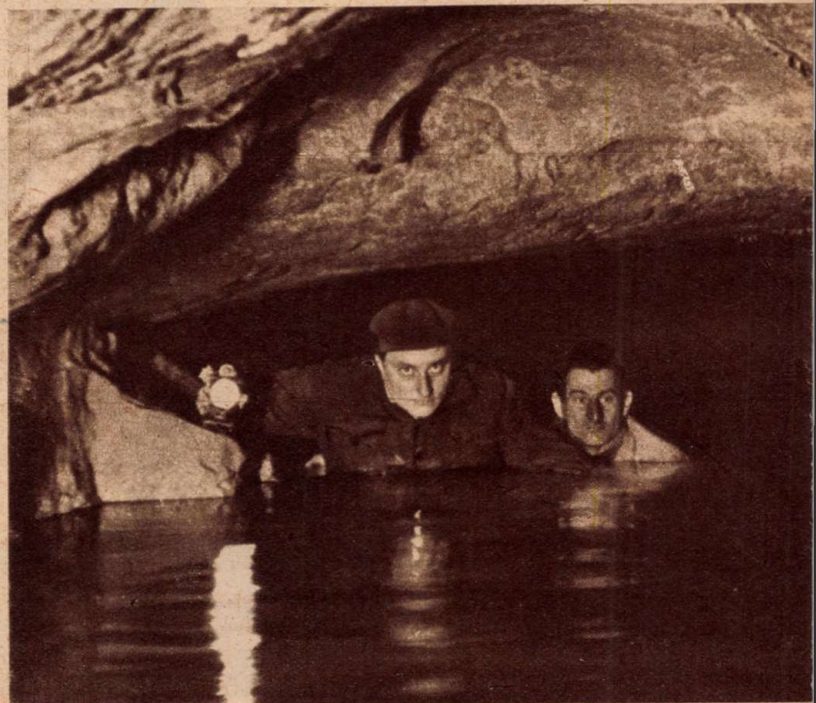
Vass Imre munkáját számos kutató elméje, munkája, merész bátorsága fejlesztette tovább. S lám, ma már több mint 40 kilométert ismerünk Aggtelek csillogó barlangvilágából. Csillogó valóban, mert ott, ahol száz éve még fáklyák imbolyogtak, most reflektorok fényárja töri át a hideg cseppkőfantomok csöndes éjszakáját. A barlangvilág mélyének útvesztőiben kanyargó kényelmes turistautakon sétálva, a mesebeli kristályok, a színes függönyök és bizzarr óriások országában egy életre szóló élménnyel válik többé, nagyobbá az ember. Jól képzett túravezetők udvarias kalauzolása nyomán sorra feltárul a varázslatos térség ezernyi csodája: a titokzatosan tovasiető Acheron és Styx folyó, a vizekben élő fehér és vak rákok, a barlanglakó ősemberek sok ezer éves tanyahelyei és sírjai, odébb a Föld legnagyobb cseppkőoszlopa, a 25 méter magas Csillagvizsgálótorony, ismét odébb pedig a páratlan akusztikájú hangversenytér, ahol szimfonikus zenekarok muzsikáját visszhangozzák a fenséges boltozatok. A cseppkövektől csipkés, gótikus székesegyházakra emlékeztető szikladómok pazar látványossága megkétszereződik a barlangi tó sima víztükrében, s az ember akaratlanul is törpének érzi magát a természet megihitt szentélyében.

A nagy magyar természeti csodáról, a kötörpék honáról, a sziklaóriások félelmes országáról mutatunk be néhány képet.

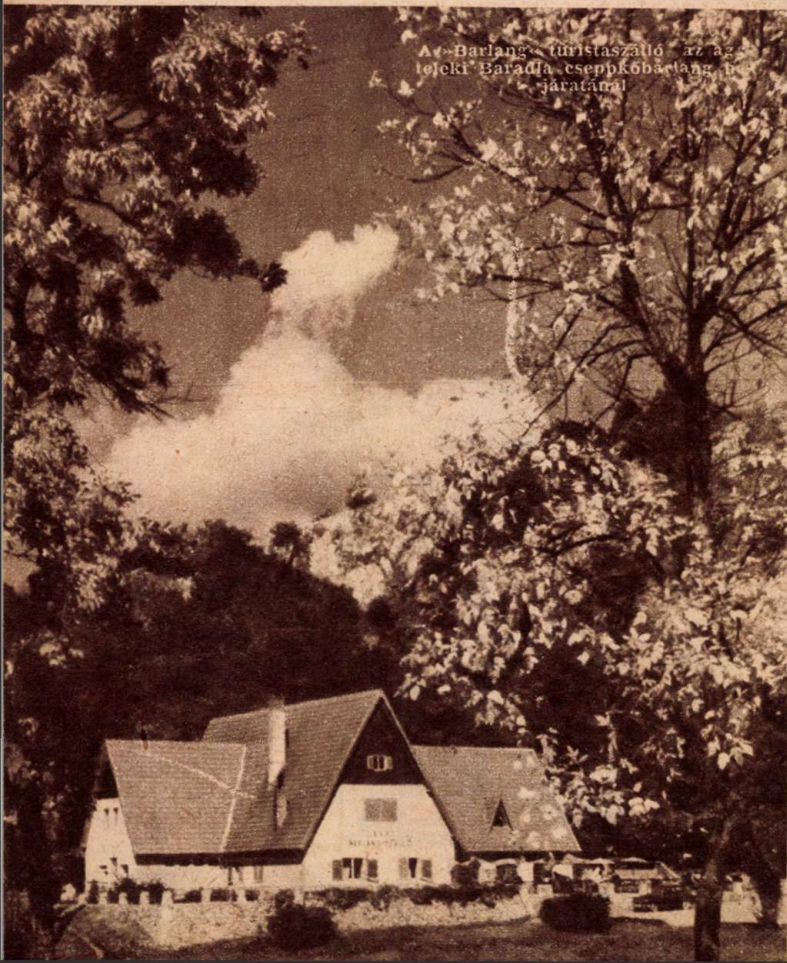
Dr. Jakucs László

A patak átlátszó, zöld vizében apró, fehér, vak rákok élnek

A »Barlang« turistaszálló az aggteleki Baradla cseppkőbarlang bejáratánál

HANGVERSENY A BARA

Kutatók a Béke-
barlangban

Az 1952-ben felfedezett,
10 km hosszú Béke-
barlang egyik részlete.
E barlang levegője
gyógyítja az asztmát

◀ Munkában a barlang
kutatói. Dr. Jakucs
László és munkatársa,
Várnay Bertalan a
domicai szifon bemé-
rését végzik

(MTI Foto, Gáll A.
és Taszner Gy. felv.)

LÁBAN
LÁBAN

Ugyan, ki mondaná meg, hogy hangversenyre me-
gyünk? Lábunkon sportcipő, öltözkünk szedett-
vedett: halásznadrág, tweed-szoknya, pulóver, eső-
köpeny...

A hangverseny az aggteleki barlang mélyén lesz.
Hatalmas terem vár minket, s a hozzá vezető folyosó-
kon fantasztikus formájú cseppkövek állnak sorfalat.
Halkan beszélünk, talán ünnepélyesek is vagyunk; ké-
szek a szép és a szokatlan befogadására.

A zenekar színpadra emlékeztető magaslaton foglal
helyet. A reflektorokat eloltják, csak a kottatartó áll-
ványok mellett ég egy-egy gyertya, s a színpad jobb
oldalán két hatalmas fákllya. Csend van, csupán a föld
alatti patak csobogása hallható. Egyszerű, szinte ősi
most minden. Tűz, víz, föld, kő, levegő. Eggyé válunk
velük, mi napfényről idetódult emberek, akik kint
hagytuk motorizált járműveinket, s régvolt barlanglakó

Hangverseny a cseppkőbarlangban. Ez a felvétel az első
hangversenyen készült, amikor a Nemzetközi Vasutas Eszpe-
rantó Kongresszus alkalmával a Debreceni MÁV Filharmoní-
kusok játékában gyönyörködött a nemzetközi közönség

(MTI Foto — Birgés Árpád felv.)

őseink homályosan kísértő csodavárásával csodafélét
várunk mi is. Várjuk a hangokat.

Sötét üregekből áramlik felénk a párásan tiszta
barlangi levegő, melynek hátán hozzánk érkeznek a
hangok. Micsoda hangversenyterem! Itt nem hal el a
hang faldomborulatokon és puha bársonyokon. Él. Ma-
dárként repül, megsuhint, csörét belénk vájja, körülciró-
gat, aztán felrepül, eltűnik egy hasadékban. De nem
hal meg. Ott újjong, kínlódik és zeng tovább...

— Az akusztika kitűnő! — állapítottuk meg tárgyi-
lagosan, amikor ismét elfoglaltuk helyünket az autóbusz
ülésein. S most vált igazán érthetővé a terv, melynek
megvalósításán az Északmagyarországi Intézőbizottság
munkálkodik. Az ő vendégeiként vettünk részt a fe-
lejtethetlen barlangi hangversenyen, s valamennyien
támogatóivá váltunk annak a tervnek, amely rendsze-
resen visszatérő zenei eseménnyé kívánja tenni e hang-
versenyeket. A miskolci MÁV Szimfónikusok után re-
mélhetőleg sok kiváló zenekarnak lesz alkalmja arra,
hogy hangversenyt adjon ebben a különös környezet-
ben.

Némethi Györgyi